
BioWare
Dragon Age
David Gaider
Az Elorzott Trón

1

– Menekülj, Maric!
És ő menekült.
Anyja elfúló szavai korbácsütésekként érték. A szörnyű gyilkosság képei szinte beleégtek az agyába. Maric megpördült, és a tisztás széli fák közé fúrta magát. Ügyet sem vetett az arcába csapó és köpenyébe kapaszkodó ágakra, csak tört előre vakon az aljnövényzetben.

Erős kezek ragadták meg hátulról. Talán anyja egyik embere vagy valamelyik áruló lehetett azok közül, akik kitervelték az asszony halálát? Maric inkább az utóbbira hajlott. Felmordulva csapott hátra, hogy kiszabadítsa magát, de csak újabb ágakat kapott az arcába, s a levelek még jobban elvakították. Az ismeretlen kezek megpróbálták visszarángatni a tisztásra, s Maric igyekezett csizmája sarkát megvetni a földben, a göcsörtös gyökerekben. Megint hátravágott egyet, s ekkor könyöke valami keményet talált… Vizenyős roppanás és döbbent fájdalomkiáltás kíséretében azonnal engedett a szorítás, és Maric előrevetette magát. Köpenye azonban elakadt és visszahúzta. Maric vadul rángatni kezdte, mint egy vergődő, csapdába esett állat, amíg valahogy ki nem szabadította magát. A köpeny jókora foszlánya maradt a faágon. Maric visszafojtott lélegzettel tört utat magának a sötét rengetegben, anélkül, hogy akár egyetlen pillantást is megkockáztatott volna a háta mögé. Az erdő sűrű volt és sötét, a tömör lombkoronán csupán néhány halovány sugár hatolt át. Ahhoz nem volt elég, hogy látni lehessen, épp csak arra volt jó, hogy ijesztő árnyak és körvonalak labirintusává változtassa a vadont. A hatalmas, árnyas tölgyek roppant őrszemekként

homálylottak előtte, s a bozót feketéllő mélyén akármi rejtőzhetett.

Maricnak fogalma sem volt, merre tart; a menekülés puszta ösztöne vezette. Meg-megbotlott a földből kimeredő göröngyös gyökerekben, és kemény fatörzsekbe ütközött, melyek mintha a semmiből termettek volna előtte. Nehéz volt a haladás a vizes, sáros talajon. Olyan bizonytalanul tudott csak egyensúlyozni, mintha a föld bármelyik pillanatban beszakadhatna alatta. Teljesen elvesztette a tájékozódási képességét. Akár körbe-körbe is mehetett, azt sem vette volna észre. Hallotta az erdőbe behatoló üldözők kiáltásait és a vad tusakodás zaját. Acélpenge csattant acélpengének, emberek pusztultak el végső halálhörgéssel ajkukon – az anyja emberei, akik közül sokat születése óta ismert.

Ész nélkül rohant tovább, fejében kuszán örvénylettek a képek. Néhány perccel ezelőtt még a hideg erdei tisztáson didergett, és meg volt győződve róla, hogy jelenléte a titkos megbeszélésen mindössze puszta formalitás. Szinte egyáltalán nem figyelt oda az eseményekre. Az anyja korábban elmondta, hogy ezeknek az új embereknek a támogatásával a lázadás végre igazi erővé válhat. Ezek az emberek hajlandók elhagyni orlesiai gazdáikat, mondta az anyja, ami sokévnyi menekülés és rejtőzés után kihagyhatatlan lehetőséget jelenthetett számukra. Maricnak semmi kifogása sem volt a megbeszélés ellen, az pedig meg sem fordult a fejében, hogy veszélyesre is fordulhat. Anyja a hírhedett Lázadó Királynő volt; ő indította el a felkelést, s egyedül vezette a sereget. Mindig ő harcolt, sosem Maric. Maric soha még csak nem is látta nagyapja trónját, fogalma sem volt róla, a családja micsoda hatalommal rendelkezett az orlesiaiak hódítása előtt. Élete mind a tizennyolc évét lázadótáborokban és isten háta mögötti kastélyokban töltötte, örökösen úton, mindig az anyja nyomában. El sem tudta képzelni, milyen lehet másképpen élni; a gondolat teljességgel idegen volt számára.

Most viszont az anyja halott.

Maric elvesztette az egyensúlyát, és lebucskázott egy nedves levelekkel borított sötét domboldalon. Vaktában kúszni kezdett, és keményen beleverte a fejét egy sziklába. Feljajdult. Elhomályosult előtte a világ.

Messziről üldözői fojtott kiáltása hallatszott. Meghallották őt.

Maric ott feküdt a homályos rengeteg mélyén, és a fejét fogta. Úgy érezte, lángol a koponyája, s ez a tűz elemészti a józan eszét. Átkozta magát ostobasága miatt. Tiszta szerencséből sikerült az erdőben egérutat nyernie, és erre most elárulta a hollétét. Ujjaira ragacsos folyadék tapadt. A vér végigfolyt a fülén, a nyakán – sűrű volt és meleg a hideg erdei levegőben –, s a hajába száradt.

Egy pillanatra megremegett, és felzokogott. Talán legjobb lesz fekve maradni, gondolta. Jöjjenek csak, és öljék meg őt is. Az anyjával már végeztek, megszolgálták a bőkezű jutalmat, amit a bitorló valószínűleg megígért nekik. Mi másra is lenne ő jó, mint hogy porhüvelyét ugyanúgy elpusztítsák, mint anyja magával hozott valamennyi emberét? Aztán megdermedt: szörnyű felismerés hasított a tudatába.

Ő a király.

Nevetséges. Méghogy ő? Ő, akit mindenki csak türelmetlen sóhajokkal és aggodalmas pillantásokkal szerencséltetett? Aki miatt anyjának mindig szabadkoznia kellett? Az asszony ugyan gyakran azzal nyugtatta, hogy ha nagyobb lesz, benne is feltámad majd az a könnyed fensőbbség, mely őt magát jellemezte. Ez azonban nem így történt. Maric viszont talán nem is bánta ezt, mert sosem vette komolyan fontolóra, hogy anyja egyszer meghalhat. Anyja sebezhetetlennek és óriásinak tűnt. A halála csak afféle elméleti eshetőség, melynek szemernyi köze sincs a valósághoz.

De most halott, és elvileg Maric a király. Egyedül vigye tovább a lázadást?

Elképzelte, milyen harsogó kacagással fogadná a trónbitorló az ő újdonsült méltóságának hírét. Inkább itt halok meg, gondolta. Inkább ontsák a véremet itt, mint hogy Ferelden nevetségének tárgya legyek. Talán akad majd egy távoli rokon, aki felemeli a lázadás lehullott zászlaját. Ha pedig nem, akkor haljon csak ki a Nagy Calenhad király vérvonala. Érjen véget a Lázadó Királynővel, aki közvetlenül célja elérése előtt bukott el, ne vegetáljon tovább egy tehetetlen fiú vergődésével.

Maric némiképp vigasztalónak találta ezt a gondolatot. A hátán feküdt. A sáros levelek nedves hűse szinte jólesett a bőrének. Az üldözők szaggatott kiáltásai közelebb értek. Maric próbált csak a szélben susogó levelek neszére koncentrálni. Hatalmas fák vették körül, s az óriási alakok mintha lenéztek volna a lábuk előtt heverő jelentéktelen alakra. Maric érezte a gyanta, a kérgek illatát. Pusztán ezek a néma erdei őrszemek lesznek tanúi a halálának.

Azután ahogy ott hevert, s fejében a sajgás állandó lüktetéssé tompult, a gondolat hirtelen nyugtalanítani kezdte. Azok az emberek, akik segítő ígéreteikkel idecsalták az anyját, Ferelden nemesei; azok, akik elvtelenül térdet hajtottak az orlesiaiak előtt, hogy megőrizhessék birtokaikat. Ahelyett, hogy megtartották volna esküvésüket, elárulták jog szerinti királynőjüket. Ha senki sem marad életben, a lázadó sereg hűséges katonáit ki értesítse majd arról, ami történt? Az igazság örökre titokban marad. Sejteni fogják talán, de mit tehetnek bizonyíték nélkül? A bűnösöknek pedig sosem kell majd megfizetniük azért, amit tettek.

Maric felült. A feje sajogva ellenkezett. Minden tagja fájt és reszketett. Vizes volt, és a hideg a csontja velejéig hatolt. Kínlódva összeszedte hát magát; úgy sejtette, az erdő széle már nincs messze. Botladozva elindult. Üldözőinek egymásnak felelgető hangja mintha halkabb lett volna, pedig közel jártak, ez biztos. Talán csak mozdulatlanul kellene maradnia? Ebben a percben egy mélyebb gödörbe csusszant

– ha itt elég sokáig meghúzná magát, üldözői elmehetnek mellette, ő pedig lélegzetvételnyi időhöz jut. Meglehet, még a tisztásra is visszalopózhatna, hogy megnézze, életben maradt-e valaki az anyja emberei közül.

Hirtelen ágroppanás zaja dermesztette meg. Maric egy dermesztő pillanatig kétségbeesetten fülelt, de nem hallott újabb neszt. Az a reccsenés pedig egy lépést jelzett, ebben bizonyos volt. Tovább várt moccanatlanul… És ekkor újra meghallotta. Ezúttal halkabban. Valaki be akarja cserkészni. Talán látja is őt, míg ő senkit sem képes kivenni a sötétben.

Maric gyorsan körülnézett. A mélyedés, amiben kuporgott, lejtővé szélesedett. Nehéz volt megítélni a terepviszonyokat a gyenge, szűrt holdfényben. Fák árnyai, gyökerek és tömött bokrok sejlettek fel, amelyek közt nem lehetett elosonni. Vagy ott marad, ahol van… vagy valahogy megpróbál kimászni.

A nedves levelek újabb csikordulása arra késztette Maricot, hogy lapuljon, amennyire csak tud. A fojtott kiáltozás és a szél zúgása nem könnyítette meg a hallgatózást, mégis észlelte a közelben elhaladó lépteket. Úgy sejtette, az illető nem vette észre őt. Tulajdonképpen olyan sötét volt, hogy az üldöző akármikor Maric sorsára juthatott, és beleeshetett volna a gödörbe.

Maricnak nem igazán tetszett a gondolat, hogy ellensége a nyakába esik, ezért megpróbált hangtalanul feltápászkodni. Éles fájdalom nyilallt a lábába és a karjába. Arcát, kezét összevissza karistolták a gallyak, és tudta, hogy egy mély vágás lehet a fején… Mindez mégis olyan távolinak tűnt, mintha valaki más érezné a fájdalmat. Próbált ura lenni mozdulatainak, hogy ne üssön zajt. Csak lassan. Hallgatózott, hátha újabb lépéseket hall, de a szíve eszeveszett kalapálásán kívül nemigen hallott mást. Biztosan meghallotta az a másik. Lehet, hogy már közelít is, és jót nevet a markába.

Maric hideg verítékben úszott; megpróbált egyenletesen lélegezni, és lassan maga alá húzta mindkét lábát. A jobb

térde begörcsölt, s az égető fájdalom nem szűnt a lábában. Ezt viszont már nagyon is tisztán érezte. Összeszorította fogait, nehogy felhördüljön, de így is felszisszent kissé.

Azonnal a szájára tapasztotta a kezét, és lehunyt szemmel átkozta ostobaságát. Tovább kuporgott a sötétben, és hegyezte a fülét. A léptek abbamaradtak. A fák közül valaki Maric irányába kiáltott. Maric nem tudta kivenni a szavakat, de kétségkívül kérdés hangzott el, hogy talált-e valaki valamit. Nem érkezett válasz. Az előbbi léptek gazdája nyilván meghallotta Maricot, és nem akarta magát elárulni a hangjával.

Maric roppant óvatossággal mászni kezdett felfelé a gödör oldalában. Hunyorogva fürkészte az árnyakat, hátha lát valami emberformát. Elképzelte, ahogy üldözője ugyanezt teszi – macska-egér játék a sötétben. Az nyer, aki elsőként veszi észre a másikat. Maric azonban ekkor, kissé megkésve rádöbbent, hogy ha meg is pillantja üldözőjét, akkor se megy sokra vele. Nincs fegyvere. Derekán üres tok csüngött – alig két órája adta kölcsön a kését Hyramnak. Hyram… anyja egyik leghűbb tábornoka, gyermekkora óta jól ismerte, nagyszerű ember… valószínűleg ő is ott hevert már holtan királynője mellett. Vérüket lassan megdermesztette az éjféli hideg.

Maric hasztalan próbálta kiverni fejéből a csüggesztő gondolatot.

Aztán valami csillant a homályban. Maric résnyire húzott szemmel is éppcsak ki tudta venni a kardot, melynek pengéjén a sápadt holdfény tükröződött egy pillanatra. A sötét árnyak ugyan elfedték előle a fegyvert viselő ember alakját, de az némileg megnyugtatta, hogy legalább ismeri ellenfele helyzetét.

Maric le nem vette a szemét a kardról, úgy kapaszkodott meg a mélyedés peremében, és lassan felhúzta magát. A karja is sajgott, de nem törődött vele, csak a csillogó fémet figyelte. Amikor feljutott a gödör szélére, a kard meg-

mozdult. Egy sötét alak indult meg Maric felé, felemelt karddal, fenyegető mozdulattal.

Maric gondolkodás nélkül támadott. A kard a füle mellett csapott le, éppen csak elhibázva a karját. A fiú fejjel nekirontott a támadó gyomrának, és kinyomta belőle a szuszt. Sajnálatos módon a fickó masszív láncinget viselt, így Maric felnyögött a fájdalomtól. Mintha egy fatuskót fejelt volna le… Az öklelés lendülete ellökte őket, s a férfi elesett. Göröngyös földre nyekkentek, de a katona kapta az ütés nagyját. Kardot forgató keze tehetetlenül kilendült oldalra, és a fegyver messzire repült a sötétben.

Maric zúgó fejjel, félig vakon feltápászkodott, és két kézre fogta a férfi fejét. Kemény vonású, bajuszt viselő arcot érzett kezei között. A fickó vadul hadonászni kezdett szabad kezével, megpróbálta lelökni magáról Maricot. Segítségért akart kiáltani a társainak, de csak egy fojtott hördülésre futotta. Maric felhúzta ellenfele fejét, és keményen lecsapta. Az áldozat feljajdult, amikor koponyája összetalálkozott egy kiálló gyökérrel.

– Te fattyú! – vicsorogta Maric.

A férfi egyre elkeseredettebben küszködött, Maric arca felé kapdosott. Fogást is talált, és kitámasztott Maric orrán, egyik ujjával pedig a szemébe vájt. Maric elrántotta a fejét, és újra lenyomta a férfi fejét a gyökerekre. A katona felmordult, és teljes erővel le akarta rázni magáról Maricot, de a nehéz láncing ezúttal ellene dolgozott. Tekergőzni kezdett, és fél kézzel Maric arca felé csapkodott, de ez kevés volt ahhoz, hogy kiszabaduljon.

Maricnak borzasztóan lüktetett a feje, s nyaka is a végletekig megfeszült, ahogy védekezően hátraszegte, amikor pedig eleresztette a támadó fejét, hogy hárítsa a csapásait, a szakállas fickó megpróbálta lerúgni magáról. Maric egy pillanatra kibillent egyensúlyából, az ellenfél keze ökölbe feszült, s a fiú arcába csapott. Maric megszédült, és csillagok kezdtek táncolni a szeme előtt. Az ájulással küszködve

lenyúlt, belemarkolt a férfi hosszú bozontjába és felrántotta. A katona felordított, a feje természetellenes, fájdalmas szögben rándult előre. Maric is felkiáltott az erőfeszítéstől, és harmadszor is odacsapta az ellenfél fejét a kiálló gyökerekhez. Most minden eddiginél keményebben.

– Te ölted meg! – rikoltotta Maric. Újra felrántotta a bozontos üstököt. – Te ölted meg, te gazember! – csapta oda újra és újra.

Könnyek gyűltek a szemébe, és szinte fojtogatták saját szavai. – A királynőd volt, és te megölted! – rántotta le ismét a katona haját. A férfi már nem védekezett. Émelyítő nyershús-szag csapta meg Maric orrát. Kezét sűrű, friss vér borította, de nem a sajátja… Önkéntelenül lefordult a testről, és kúszni kezdett hátrafelé. Vértől iszamós ujjai végigcsúsztak az avaron, lábába ismét éket vert a fájdalom. Félig-meddig arra számított, hogy a katona feltápászkodik, és üldözőbe veszi, de semmi ilyesmi nem történt. A test mozdulatlanul feküdt, halvány, néma árnyként a gyökereken. Fejfaként egy hatalmas tölgy magasodott fölé.

Maricot rosszullét fogta el, a gyomra csomókba rándult, a teste remegett. Kezét szája elé kapta, hogy visszatartsa hányingerét. Vér kenődött szét az arcán. Kiloccsant agyvelő is volt a kezén, meg bőr- és hajfoszlányok. Maricból kitört a görcsös hányás. Mindent kiadott magából, ami keveset aznap evett. Majdnem úrrá lett rajta a kétségbeesés.

Te vagy a király – emlékeztette magát.

Az anyja, Moira királynő erős torony volt, aki harcedzett katonák seregeit vezette győzelemre. Minden ízében az apja lánya volt, így mondta mindenki. Ferelden jó néhány hatalmas nemesét rávette, hogy az ő nevében fellázadjanak, és harcoljanak trónja visszaszerzéséért – és ezeknek a nemeseknek szemernyi kétségük sem volt afelől, hogy az az ő trónja.

De ő nincs többé, és most te vagy a király – ismételgette magában Maric. A gondolat most sem tűnt hihetőbbnek, mint korábban.

A távolban újra felélénkültek az üldözők hangjai. Az árulók nyilván meghallották a közdelem zaját. Indulnia kell. Menekülnie kell. Egy percre sem állhat meg. A lábai azonban nem engedelmeskedtek. Ott kuporgott a sötét erdőben, és úgy tartotta maga elé véres kezeit, mintha nem tudná, mit kezdjen velük.

Egyre az anyja hangja visszhangzott a fejében, amikor legutóbb visszajött a csatából. Teljes páncélt viselt, véres volt és izzadt, s eszelősen vigyorgott. Maricot a kiképzője vonszolta oda, amiért összeverekedett egy közrendű fiúval. És ami még rosszabb, Arl Rendon is ott volt, s megkérdezte, hogy legalább Maric győzött-e. Maric a szégyentől lángoló arccal beismerte, hogy csúfosan elpáholták, mire Arl gőgösen szortyintott, és feltette a költői kérdést: vajon milyen király lesz így belőle.

Ekkor azonban az anyja derűsen elnevette magát, és ez a nevetés eloszlatott minden komolyságot. A tenyerébe fogta Maric állát, a szemébe nézett, és szelíd mosollyal azt mondta: rá se rántson Arlra. *Te vagy az életem fénysugara, és hiszek benned.*

Maric egyszerre tudott volna sírni és nevetni fájdalmában. Anyja hitt benne, ő mégis félóra leforgása alatt eltévedt az erdőben. Ha valahogy ki tudná cselezni üldözőit, kijutna az erdőből, és szerezne egy lovat, megkereshetné elvesztett serege maradékát. Ez viszont szinte lehetetlennek tűnt, hisz jószerivel hozzászokott ahhoz, hogy irányítsák, megmondják neki, hová menjen, ezért nem is figyelte soha, merre jár. Követte azt, aki vezette. Most sem tudta hát, merre lehet.

Így lett vége Ferelden utolsó igazi királyának – gondolta keserű derűvel. – *Jó király akart lenni, de nem tudta megkülönböztetni a seggét egy gödörtől.*

Majdnem őrült kacaj lett úrrá könnyein, de aztán leküzdötte érzelmeit. Nincs itt a gyász és a múltba tekintés ideje. Épp most ölt meg egy embert a puszta kezével, és további ellenségek ólálkodnak a közelben. Menekülnie

kell. Mély, szaggatott lélegzetet vett, és lehunyta a szemét. Valahol mélyen ott volt benne az acélos keménység. Megkapaszkodott benne, megízlelte keserű élét, és hagyta, hogy kizárja belőle a zűrzavar örvényét. Meg kellett erősödnie, még ha csak egy pillanatra is.

Amikor újra kinyitotta a szemét, már készen állt.

Maric higgadtan keresni kezdte a kardot, ami kirepült a katona kezéből. Minden olyan furcsán lassú volt körülötte, mintha nem lenne egészen valóságos. Túl sok volt a bokor, túl sok a furcsa zug és facsoport, ahol a kard megbújhat. Nem lesz meg.

Maric hallgatni kezdte, merről jönnek a hangok. Amint megbizonyosodott róla, elindult az ellenkező irányba. Először csak esetlenül botorkált. A lába sebes volt, csontja is törhetett, de nem törődött a fájdalommal. Belekapaszkodott az alacsonyabb ágakba, és tovább vonszolta magát a sötétben.

Megfizetnek azért, amit elkövettek. Ha királyként csupán emiatt emlékezhetnek majd rá, azt se bánja. Ez az egy biztos. Megfizetnek.

– Valami történik – morogta Loghain homlokráncolva. Az erdő szélén állt, és szórakozottan törölgette a sarat bőrruhájáról. Igyekezete persze teljességgel hiábavalónak tűnt, hisz öltözéke olyan viseltes és mocskos volt, mint ahogy az egy vadorzóhoz illik. Az orlesiaiak persze ennél sokkal keményebb nevekkel illették őt és társait: bűnözőnek, tolvajnak és banditának hívták.

Nem mintha Loghain sokat törődött volna azzal, hogyan nevezik az orlesiaiak, hiszen ők tehettek róla, hogy a családját elüldözték a földjeiről. Az orlesiaiak úgy vélték, a földbirtoklás joga csakis az ő kényes, cifra nemeseiket illeti meg, így nem csoda, ha rossz szemmel nézték Ferelden szabad gazdáit. Az orlesiai császár kiagyalt valami külön-

leges adót, és akik nem tudták megfizetni, azok búcsút mondhattak a földjüknek. Loghain apjának még sikerült összekaparnia az első évi összeget, de a következő évben természetesen megemelték az adót. Az apja ekkor kereken megtagadta a fizetést, és amikor a katonák megérkeztek, úgy döntöttek, nemcsak a földeket kobozzák el, de az öreget is letartóztatják adóelkerülés miatt. Loghain családja ellenállt, így most a fereldeni vadonban tengették életüket más szerencsétlenekkel együtt, s próbálták tíz körömmel összekaparni maguknak a mindennapi megélhetést.

Loghain ugyan nem törődött azzal, mit tartanak róla az orlesiaiak, de arra már nagyon is ügyelt, nehogy letartóztassák. A Lotheringben székelő helyi parancsnok fereldeni ember volt, s eleddig engedékeny az erdei emberekkel szemben. Amíg tartózkodtak az utazók kifosztásától, és kisebb lopásoknál többet nem követtek el, a parancsnok is csak tessék-lássék próbálta meg kézre keríteni őket. Loghain tudta jól: a fickót előbb-utóbb rá fogják szorítani az igazi hajszára, és csak remélni lehetett, hogy akkor majd talán becsületből előre figyelmezteti őket, s még időben továbbállhatnak, mint eddig már annyiszor. Elég erdő és dombság volt Fereldenben ahhoz, hogy akár egy egész hadsereget elrejtsen; ezt még a Lázadó Királynő is tudta. De mi lesz, ha a parancsnok mégsem figyelmezteti őket? Most ez a gondolat aggasztotta Loghaint, ezért fürkészte az erdőt. Az emberek nem mindig tehetik azt, amit szeretnének.

Hideg szél süvített át a mezőn, s ő megborzongott. Későre járt, a hold fényesen ragyogott a felhőtlen égen. Loghain kisöpörte arcából fekete, göndör fürtjeit, s lemondóan nyugtázta, hogy a haja legalább olyan koszos, mint a keze, majd fejébe húzta a csuklyáját. A tavasz inkább afféle kelletlen télre emlékeztetett, mely nem hajlandó elmúlni. Az összetákolt sátrakban töltött hideg éjszakák cseppet sem voltak kellemesek, de lehetett volna rosszabb is.

Dannon lépett mögéje: nagydarab, benga, megbízhatatlan kinézetű alak. Loghain gyanította, hogy Dannon azelőtt tolvaj lehetett, az a fajta, aki városban él, zsebeket metsz, és utazókat rabol ki. Nyilván azért jött ide, mert nem boldogult jól a szakmájában. Nem mintha Loghain abban a helyzetben lett volna, hogy ezt megítélje. Mindannyian megtették, ami tőlük tellett, és ebből Dannon is kivette a részét. Persze ettől még Loghainnak nem kellett jól éreznie magát a társaságában.

– Mit mondasz? Láttál valamit? – vakarta meg csőrforma orrát Dannon, miközben igazított egyet a vállán cipelt állattetemeken. Nyulak voltak nála, az este termései, egy orlesiai báráturaság földjeiről. Sötétben vadászni amúgy sem könnyű, de még kevésbé az, ha közben ügyelni kell arra, nehogy észrevegyék őket. Most azonban szerencsével jártak.

– Azt mondtam, hogy valami történik – ismételte meg Loghain bosszúsan. Megfordult és rámeredt Dannonra, aki hátrált egy lépést. Mindig így hatott az emberekre. Már korábban is mondták neki, hogy kék szemének jeges, átható kisugárzása szinte a hatalmába kerít másokat. Loghainnak ez nem is volt ellenére. A táborlakók zöme, köztük Dannon is, fiatalnak tartották őt, s Loghain azt akarta, hogy a fickónak eszébe se jusson parancsolgatni neki. – Azt akarod mondani, hogy te észre sem vetted?

Dannon a vállát vonogatta. – Voltak nyomok. Azt hiszem, katonák vannak a közelben.

– És azt nem gondoltad, hogy ez talán fontos lehet?

– Ó! – forgatta a szemét Dannon. – Karolyn odalent, a faluban már korábban megmondta, hogy katonák jönnek, nem? Mondta, hogy épp ma reggel látta Ceorlic Bannet az északi mezőkön masírozni a cimboráival.

Loghain a szemöldökét ráncolta a név hallatán. – Ceorlic egy kis takony. Dörgölőzik az orlesiai trónbitorlóhoz, ezt mindenki tudja.

– Hát, Karolyn azt mondta, hogy csak mentek, még a kocsmánál se álltak meg. Mintha nem akarták volna, hogy

meglássák őket – a nyulakra sandított –, de bármire is készülnek, annak semmi köze nincs hozzánk. Senki sem látott meg minket, amikor vadásztunk. Rendben vagyunk – küldött idegesen egy megnyugtatónak szánt mosolyt Loghain felé. Dannon félt Loghaintól. Loghainnek pedig ez nagyon is megfelelt.

Visszanézett az erdőre, keze az oldalára kötött kard markolatánál kalandozott. Dannon követte szemével a mozdulatot, és elborult az arca. Meglehetősen jól bánt a késsel, de ennél nagyobb fegyverhez hozzá se nyúlt. – Jaj, ne csináld már! Ne keverj bajt!

– Én nem keverni akarom a bajt – felelte Loghain –, hanem elkerülni.

Elindult az erdő széle felé, s átvágott egy kis magaslaton, mely lejtőben folytatódott. – Senkinek nem kellett látnia minket vadászat közben ahhoz, hogy tudja, itt vagyunk. Te is épp olyan jól tudod, mint én, hogy talán túl hosszan éltünk vissza a környék vendégszeretetével.

– Ezt nem te döntöd el – morogta Dannon, de azért követte a másikat.

A döntés igazából Loghain apjáé volt, és azt még egy Dannon-féle ember is tudta, hogy Loghain és az öreg véleménye ritkán tér el egymástól az efféle dolgokban. *És ez így is van jól,* gondolta magában Loghain. Az apja nem ostobának nevelte.

Beóvakodtak az erdő sötétjébe. Csak egyszer álltak meg, hogy szemük megszokja a lombozaton átszivárgó holdfényt. Dannont bosszantotta a trükkös terep, de volt annyi esze, hogy csendben maradjon. Loghain kezdte elhinni, hogy ezzel a Dannonnal talán mégis lehet valamit kezdeni.

Már éppen azon volt, hogy visszafordulnak, amikor Dannon megtorpant. – Hallottad ezt? – suttogta.

Jó a füle, gondolta Loghain. – Valami állat?

– Nem – rázta meg bizonytalanul a fejét Dannon. – Inkább kiáltásnak hangzott.

Mozdulatlanná dermedtek, és Loghain megpróbált türelmesen hallgatózni. Az ágak zizegtek a szélben, ami jócskán zavarta őket, de aztán ő is meghallotta azt, amit Dannon. A hang gyengécske volt, de jól hallhatóan emberek kiáltoztak egymásnak, mintha valamit keresnének.
– Rókavadászok.

– Mi?

Loghain ellenállt a késztetésnek, hogy forgatni kezdje a szemét. – Igazad volt – mondta nyersen. – Nem utánunk jöttek.

Dannon szemlátomást örült a hírnek. Megigazgatta vállán a nyulakat és megfordult. – Akkor ne maradjunk itt tovább. Későre jár.

Loghain azonban tétovázott. – Azt mondtad, hogy Ceorlic Bann útra kelt. Mit gondolsz, hányan vannak vele?

– Nem tudom. Hisz nem is láttam őket!

– És pontosan mit mondott az a te kocsmai lotyód?

A nagydarab fickó vállat vont, de a háta belefeszült a néma dühbe. Loghain lanyha érdeklődéssel nyugtázta, hogy fájó pontra tapintott. Valami kis románc? Igazából nem érdekelte a dolog, de nem akarta szükségtelenül ingerelni Dannont. – Nem tudom – recsegte Dannon. – Amit mondott, abból nem úgy tűnt, mintha sokan lettek volna.

Loghain el tudta képzelni, hogy akár húszan is lehetnek odakint. Ha Ceorlic Bann ennyi embert vitt volna Lothering közelébe, az több szóbeszédre adott volna okot. Tulajdonképpen mi folyik itt? Az a tény, hogy az orlesiaiakhoz legnyíltabban húzó fereldeni nemesről van szó, nyugtalanította Loghaint. Bármire is készül Ceorlic az embereivel, az biztosan nem lesz jó az erdeieknek – még akkor sem, ha nem érinti őket közvetlenül.

Loghain próbált nem törődni Dannon türelmetlenségével, aztán belenyugodott, hogy semmit sem tehet. Ferelden politikai ügyei nem rá tartoznak. Az ő dolga a túlélés, és a politika csak annyiban számít, amennyiben közvetlenül

kihat erre. Bosszúsan felsóhajtott, és belebámult a sötétbe, mintha ott lappangana a rejtély megoldása.

Dannon felmordult. – Ilyenkor tisztára olyan vagy, mint az apád.

– Ez az első bók, amit hallok tőled.

Dannon Loghainre meredt. – Nem annak szántam – köpött kettejük közé a földre. – Ez nem a mi ügyünk, te is megmondtad. Úgyhogy menjünk.

Loghain nem szerette, ha ellene szegülnek. Farkasszemet nézett Dannonnal, és egy hosszú pillanatig nem szólalt meg. – Ha menni akarsz, csak menj – mondta végül.

Dannon nem mozdult, de Loghain látta, hogy idegesen repdes a tekintete. Nem tetszik neki a helyzet. Loghain sejtette, hogy a késére gondol és arra, hogy tán használnia kellene, de visszatartja az a tény, hogy akkor valószínűleg messze kerülnie kell majd a tábort. Loghaint egy pillanatra elfogta a kísértés, hogy még tovább feszítse a húrt. Jó lett volna szemtől szembe kerülni egymással és kenyértörésre vinni a dolgot. Talán Dannonnak van elég vér a pucájában ahhoz, hogy tényleg használja azt a kést. Loghain megesküdött volna rá, hogy gyilkos, mégpedig az a fajta, aki az áldozat sikolyának kéjéért is öl, és ez az a múlt, amit maga mögött akart hagyni. Talán ostobaság nem megfogadni a javaslatát.

Loghain azonban mégis kételkedett ebben.

Hosszú, feszült csend támadt, csak a szél zúgott a fák között, s távolról halványan sodródott feléjük a vadászok hangja. Loghain összehúzta a szemét. Még csak a kardja markolatát sem érintette, s jókora elégedettséggel nyugtázta, hogy Dannon fordította el először a tekintetét.

Aztán a pillanat megtört: valaki közelített feléjük.

Dannon örömmel fogadta az új fejleményt, hogy palástolja előbbi meghátrálását. Mintha mi sem történt volna. De Loghain tudta, amit tudott.

Valami jött feléjük, sietve és esetlenül. Bármi volt is, vadul tört át az aljnövényzeten, pánikszerű félelemmel

tördelve a kisebb ágakat. Biztosan róka, gondolta Loghain. Épp hozzájuk fog kilyukadni. Ha tényleg létezik az égben a Teremtő, mint ahogy a papnők mondják, akkor eléggé kifacsart humorérzéke lehet.

Dannon idegesen hátrált pár lépést, Loghain pedig kardot rántott és várt. Hamarosan előbukkant a jövevény, mint valami kéretlen ajándék. Megtorpant és vad, űzött tekintettel meredt rájuk.

Fiatal suhanc volt, Loghain korabeli vagy talán még fiatalabb. Szőke haját és még világosabb bőrét vágások, levelek, sárfoltok és jelentős mennyiségű vér éktelenítette. Láthatóan nem erdei meneküléshez volt öltözve: mindössze egy foszlott ing volt rajta, továbbá annyi sár, mintha a hasán csúszott volna egészen odáig. A vér elborította az arcát és a kezét is. Talán nem is mind a sajátja. Bárki is lehetett, valószínűleg ölnie kellett, hogy megmeneküljön, ami kétségbeesett elszántságra utalt.

A jövevény lekuporodott előttük a homályban, mint egy csapdába esett állat, aki nem tudja eldönteni, hogy harcoljon vagy meneküljön. Mögötte egyre közeledtek az üldözők. Loghain lassan felemelte a kezét, és a tenyerét mutatta a menekülőnek, jelezve, hogy nem akarja bántani. Aztán tokjába csúsztatta kardját. A szőke fiú nem mozdult, csak gyanakvóan összehúzta a szemét. Idegesen tekingetett a háta mögé, ahonnan a fojtott kiáltások közeledtek.

– Tűnjünk el innen! – sziszegte Dannon. – Egyenesen a nyakunkra hozza őket!

– Várj – suttogta Loghain, szemét le nem véve a jövevényről. Dannon megmozdult, s Loghain oldalvást látta, hogy már ott a kés a kezében. Loghain előrenyújtott tenyérrel próbálta mindkettejüket megnyugtatni, s lassan tagolta a kérdést az idegen felé: – Kik vannak a nyomodban?

A szőke fiú megnyalta az ajkát, és Loghain látta, hogy jár az agya. – Orlesiai kutyák – felelte, de továbbra sem mozdult.

Loghain Dannonra sandított. A fickó rosszalló arcot vágott, de Loghain tudta, hogy a szíve mélyén érez némi közösséget a menekülővel. Dannon persze leginkább a saját irhájával törődött, de végül egy mordulással beadta a derekát.

– Jó válasz. – Loghain hátralépett, és félig elfordult, mint aki indulni akar. – Tarts velünk.

Dannon elkeseredett káromkodásban tört ki, és makacsul a földre szegezett tekintettel rakta el kését, majd megindult. Loghain úgy tett, mintha követné, de lopva azt figyelte, vajon a menekült is indul-e. A szőke fiú szemlátomást vívódott magában. Aztán egyszeriben felpattant, és utánuk eredt.

Halkan siettek vissza arra, amerről Loghainék jöttek, a szőke fiú a sor végén, Dannon meg elöl, mintha ott akarná hagyni a többieket. Hátulról is látszott a válla tartásán, hogy dühös és neheztel. Loghain azonban mit sem törődött ezzel.

Erős tempóban haladtak, s az üldözők kiáltozása hamarosan elmaradt mögöttük. A jövevény megkönnyebbülni látszott, s még inkább megnyugodott, amikor az erdő széle felé közeledtek, és láthatóvá vált a holdvilág. Most, hogy alaposabban szemügyre vehette, Loghain kissé elcsodálkozott. A fiú ruhái ugyan mocskosak és szakadtak voltak, de kétségkívül drága anyagból készültek, már-már ficsúrosan az utolsó divat szerint. Főleg a csizmák látszottak különösen jó minőségűnek – finom bőrükhöz hasonlót Loghain a templomosokon látott ünnepi alkalmakkor. Ezek szerint nem koldusgyerek. Abból ítélve pedig, ahogy reszketett és meg-megugrott minden neszre, kitetszett, hogy valószínűleg nem minden napja telik így. De nem ám!

– Dannon, várj! – kiáltotta Loghain, és megtorpant. Dannon csak kelletlenül engedelmeskedett. Loghain a szőke fiúhoz fordult, akiben újra feltámadt a gyanakvás, és vadul nézegetett egyikről a másikra, mintha nem tudná eldönteni, melyikük támad majd rá először. – Úgy tűnik, ennél tovább nem vihetünk – ismerte el vonakodva Loghain.

– Hála a Teremtőnek! – morogta félhangon Dannon.

A szőke fiú gondolkodóba esett és körülnézett, mintha azt próbálná kitalálni, hol lehet. Onnan, ahol álltak, látszott a mező. – Innentől egyedül is eltalálok.

Loghain nem tudta azonosítani az akcentusát, de a beszédmódjából nyilvánvaló volt, hogy tanult ember. Talán kereskedő gyermeke. – Csakugyan? – A szakadt göncökre mutatott, jelezve, hogy a fiúnak még köpenye sincs. – Megfagysz, mielőtt elérnél a városba – húzta fel a szemöldökét. – Már ha egyáltalán oda akarsz menni, nyomodban azokkal a fickókkal.

– Miért üldöznek? – lépett Loghain mellé Dannon.

A szőke fiú habozva nézett a két férfi közé, mintha nem tudná, kinek válaszoljon először. Aztán a kezére nézett, mintha először venné észre rajta a vért és mocskot. Láthatóan undor fogta el, hiába küzdött ellene. – Azt hiszem, megöltem egyiküket – lehelte.

Dannon elismerően suttogta: – Akkor nem fogják egyhamar feladni.

Loghain összevonta a szemöldökét: – Ugye Ceorlic Bann emberei voltak?

– Némelyik igen – felelte vonakodva a fiú. – Megölték… egy jó barátomat. – Az arcán átsuhanó fájdalom elárulta Loghainnek, hogy legalább ez az utolsó állítás mindenképp igaz. A fiú lehunyta a szemét, megremegett, és hiábavalóan próbálta letörölni a vért az arcáról. Loghain Dannonra pillantott, aki válaszul vállat vont. Bármi is legyen az igazi történet, aligha fogják megtudni teljes egészében, vélte Loghain. És talán nincs is szükség rá. Ez az idegen nem az első, aki tengelyt akasztott az orlesiaiakkal. Loghain a helyében maga sem bízott volna meg idegenekben. Itt nyilvánvalóan többről van szó, mint ahogy az első látásra kinéz, de Loghain zsigerből érezte, hogy nem lehet átverés. A zsigerei ritkán hazudtak.

– Nos – sóhajtott fel súlyosan Loghain –, nem tudhatjuk biztosan, kik üldöznek. Ha azt mondod, hogy az orlesiaiaknak

dolgoznak, akkor én hajlok arra, hogy ezt elhiggyem neked. – A fiú tiltakozni akart, de Loghain felemelte a kezét. – Bárkik is legyenek, úgy tűnik, nincsenek kevesen. Nemsokára rá fognak jönni, hogy kijutottál az erdőből. Először Lotheringben keresnek majd. Van esetleg egyéb elképzelésed, hogy hová mehetnél?

A fiú komoran horgasztotta le a fejét. – Azt hiszem, nincs. Legalábbis olyan hely, ahová könnyen el tudnék jutni – összeszorította a fogát, és felnézett Loghainre – de majd boldogulok.

Egy pillanatig Loghain el is tudta hinni, hogy megpróbálja. Biztosan kudarcot vall, de megpróbálja. Hogy ez a makacsság a bolondság vagy valami más jele, azt nem tudta eldönteni.

– Van egy táborunk – ajánlotta Loghain. – Jól elrejtve.

– Ti ketten… Tudom, hogy nem lenne muszáj segítenetek nekem. Nagyon hálás vagyok érte – nézett fel kelletlen pillantással. – Igazán nem szükséges.

– Ha mást nem, egy régi köpenyt biztosan találunk neked. Egy kicsit lemosakszol, hogy ne nézz ki ilyen rémesen – Loghain vállat vont –, de mehetsz a saját utadra is. Ahogy akarod.

A fiú összehúzta magát a mező felől fújó hideg szélben. Loghain egy pillanatra elveszettnek látta, olyannak, aki szabadesésben zuhan ki eddigi életéből. A sors néha nyújt egy kis segítő szalmaszálat, amikor az ember a legkevésbé várná. Loghain jól tudta ezt. Felismerte a jeleket, bár együttérzés alig ébredt benne. Ennél az ajánlatnál többre nem számíthatott a fiú.

Dannon szortyintott. – A Teremtő leheletére, ember! Nézz végig magadon! Mi máshoz kezdhetnél?

Loghain kétkedőn mérte végig a társát. – Elég gyorsan megváltoztattad a nézeteidet.

– Ugyan már! Te hurcoltad magaddal. Ha már itt van, akár tovább is jöhet. – Dannon sarkon fordult és elmasírozott.

– Ha így hamarabb kerülök tűzközelbe, akkor nem vagyok ellene.

A fiú feszengve, szégyenkezve meredt a földre. – Nincs nálam… semmi értékes. – Majd hozzátette: – Úgy értem, amivel fizethetnék nektek.

Valójában azt akarta mondani, hogy „amit ellophatnátok tőlem”, de ezt aligha lehetett sértésszámba venni, elvégre Loghainék csakugyan tolvajok voltak.

– Hát, tényleg nem úgy nézel ki.

Erre nem lehetett mit mondani. A fiú halványan bólintott.

Loghain a távozó Dannon felé biccentett. – Jobb lesz, ha utolérjük, mielőtt bele talál esni valami gödörbe. – Előrelépett és a kezét nyújtotta. – Hívhatsz Loghainnek.

A fiú egy röpke pillanatig tétovázott, mielőtt elfogadta és megrázta Loghain kezét. – Hyram.

Persze nem ez az igazi neve. Loghain egy pillanatra eltűnődött, vajon meg fogja-e bánni, amit tett. Eddig még sosem csalták meg a zsigerei, de hát mindig van egy első alkalom. Viszont a kocka el van vetve. Biccentett Hyramnek, megfordult és együtt indultak el kifelé az erdőből.